

vonult Debrecenbe, itt is színésziskolát nyitott, 1908-ban.

De ő nemcsak színész volt; magas szellemi életet élő férfiú, akit komoly irodalmi tanulmányok, társadalmi problémák és politikai kérdések egyaránt foglalkoztattak. Mint ünnepektől sokoldalú művész, nem átalotta 1882 táján több éven át beülni az egyetemi diákok padjaiba, Gyulai Pál irodalomtörténeti előadását hallgatni; a társadalom rákfenéjéről, a prostitúcióról írta: »Egy címnélküli könyv«-ét (1878.); magvas röpirata: »A vidéki magyar színészet reformja« (1875.); komoly elméleti mű: »A színészet tanítása« (1896.); érdemes füzete: »A román nemzetiségi kérdésről« (1904.); erről a tárgyról egyébiránt hírlapi cikkeket írt, s ide vág az a népszerűségét jellemző tette, hogy képviselőnek lépett fel Vízaknán (de az ősi jeles családból származó Zeyk Miklós javára lemondott); a horvát-magyar barátság is szívén fektült; erről is cikkezett s ezért fordította le Voinovics Ivo báró »Őszi vihar« c. drámáját, mely csak nagy huzavona után került színre a Nemzeti Színházban. Iktassuk ide még egy művét: »Az egyházi szónoklat gesztus-elmélete« (1912.). »Színésznapló«-jának részletei az »Ország-Világ« 1912–13-iki évfolyamaiban jelentek meg; az egésznek kiadásában a művész halálos cukorbetegsége gátolta meg.

Szerepei közül nevezetesebbek: Nyakigláb (A becsület szegénye), Lőrinc (Tolenc), Boltos Icig (Sárga csikó), Árendás zsidó címszerepe, Smüle Gelb (Három Kázmér), Don Januario (Kapitány kisaszszony), Hírlapíró (Strogoff Mihály utazása), Ollendorff (Koldusdiák), Misó (Tót leány), Plinchard (Lili), Szarkaláb (Vetéránok), Siskó (Magdolna), Kukurillo (Citerás), Jupiter (Orfeusz), Trast gróf (Becsület), Le pard (Rika) stb. Temetését az Orsz. Színészegyesület és a Népszínház nyugdíjintézete együttesen rendezte; koporsójánál a Népszínház nevében Szirmai Imre búcsúztatta, a Színészegyesület nevében Géczy István. — S. három ízben nősült: 1874. aug. 4-én Kopócsy Kornélia lett neje, tehetséges kezdő társalgási színésznő, aki vele együtt működött a Budai Színkörben és Miklóssynál; 1875-ben lelépett a színpadról s már 19 éves korában, 1876. jan. 18-án meghalt; 1876. ápr. 25-én

Romssich Máriát vette nőül, aki 31 éves korában meghalt, 1891. júl. 3-án, Nagyenyeden; (fiúk: Sándor, l. ezt) végre Harmath Ilona lett neje, 1894. febr. 21-én. (Kereszty István.)

Solymossy Sándor, tanár és író, sz. 1864. aug. 29-én, Budapesten. Egyetemi tanulmányait Budapesten, 1894-ben a pozsonyi kereskedelmi akadémiát végezte. 1901-ben a budapesti felsőépítőiskola tanára lett. 1922-ben főiskolai igazgatóvá, 1929-ben egyetemi tanárrá nevezték ki. Munkái: »A Bethlehem a népmysteriumokban és a dráma történetében«, 1894. »Az énekesrendek keletkezése«. »Hazai német színjátékok«. »Legújabb Shakespeare-leletek«.

Solymossy Sándor, színész, sz. 1883. nov. 23-án, Budapesten. A reform. főgimnázium hat osztályát végezte, majd atyja (S. Elek) színésziskoláját látogatta. 1903-ban Ipolyságon lépett a színpályára, hol Monori Sándor volt az igazgatója. 1906 nyarán a Városligeti Színkör tagja. Nyolc éven át Szegeden volt szerződésben. 1922-ben a Városi Színház tagja lett.

Sólyom Janka, színésznő, az Országos Színészegyesület iskolájának elvégzése után, 1923-ban lépett fel először az Andrássy-úti Színházban, mint szancon-énekesnő, ahol Rákosi Jenő fedezte fel, mint Medgyaszay Vilma tanítványát. Az Andrássy-úti Színházon kívül az Apolló Kabaréban és Renaissance Színházban is nagy sikerrel szerepelt és ugyancsak sikerrel játszott Bécsben és Berlinben is.

Sólyom Jenő, (nagybajomi), pénzügyminiszteri tanácsos, író, sz. 1858. dec. 18-án, Pesten. Mint pénzügyi tisztviselő 1876-ban a »Szabolcsmegyei Közlöny« segédszerkesztője volt, majd a fővárosban több napilap munkatársa lett. Egy időben ő volt az Országos Színészegyesület nyugdíjintézete szakértő számvizsgálója.

Sólyom Lajos, színész, tenor énekes, sz. 1860. dec. 24-én, Taktaszadán (Zemplén m.), ahol atyja vasúti tisztviselő volt. 1878. febr. 27-én kezdte a színpályát, Temesváry Lajos társulatánál, ahol első